

Statsministeren (*J. O. Krag*): Under henvisning til grundlovens § 38 skal jeg over for folketinget give en redegørelse for rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger.

Danmarks udenrigspolitiske mål er fred og samarbejde over landegrænserne. Vor vilje til at gøre en aktiv fredspolitisk indsats, hvor der måtte være mulighed for det, er kendt og anerkendt.

Regeringen ser med den største uro på den stadige udvidelse af krigsaktiviteten i Vietnam. De talrige mæglingsbestræbelser, der er udfoldet fra forskellige sider, har ikke hidtil båret frugt, og nogen snarlig afslutning på denne krig synes ikke i sigte. Som krigen fortsætter og krigshandlingerne udvides, vokser faren for verdensfreden. Skal vejen til forhandlinger beredes, må begge parter være indforstået med at mindske den militære aktivitet, herunder at indstille bombardementerne i Nordvietnam.

Vi finder det ikke realistisk at mene, at denne krig kan bringes til afslutning på anden måde end ved forhandlinger omfattende alle konfliktens parter, herunder Saigon-regeringen og den nationale befrielsesfront.

Regeringen vil fortsat nøje følge udviklingen og agte på enhver mulighed, som måtte vise sig for et bidrag til, at forhandlinger kan komme i gang og krigshandlingerne indstilles. Vi kan i dag kun appellere til alle implicerede om at gå ind i forhandlinger om en fredelig løsning — og gøre det hurtigt. Denne appel må vi give særlig understregning over for regeringen i Hanoi, som gang på gang har afvist forhandlinger.

Trods den hæmsko, Vietnamkrigen lægger på afspændingen mellem øst og vest, er det regeringens opfattelse, at der fortsat byder sig muligheder. Det er det, der er baggrunden for det danske forslag i NATO om iværksættelse af en omfattende undersøgelse af de mulige veje til en yderligere tilnærmelse mellem øst og vest.

Moskvaaftalen af 1963 om forbud mod prøvesprængninger af kernevåben i atmosfæren, under vandet og i det ydre rum var et betydningsfuldt fremskridt. Selve den kendsgerning, at nedrustningsforhandlingerne fortsætter, giver grundlag for håb om nye fremskridt. Regeringen følger nedrustningsspørgsmålet med den største opmærksomhed og har til stadighed i sine tanker, hvordan Danmark kan yde en indsats. Udnævnelsen af en særlig rådgiver i nedrustningsanliggender er et konkret udtryk for denne interesse.

Vort medlemskab af De Forenede Nationer er fortsat et væsentligt grundlag for dansk udenrigspolitik. Hvis intet uforudset indtræffer, vil Danmark den 1. januar 1967 indtræde som medlem af FNs sikkerhedsråd for en 2-årig periode, og vi vil dermed få et øget medansvar for verdensfredens opretholdelse. Danmark vil i nær kontakt med de øvrige nordiske lande fortsætte sine bestræbelser for at styrke verdensorganisationen som et effektivt, fredsbevarende organ og som et forum for samarbejde om løsningen af internationale problemer.

I forbindelse med omtalen af vort forhold til FN vil jeg gerne understrege betydningen af, at Den kinesiske Folkerepublik indtager sin plads i organisationen. Det må være i alles interesse, at den næsten totale isolation fra det internationale samkvem af verdens største land ophører.

Racepolitikken i det sydlige Afrika vækker harme. Den sydafrikanske raceadskillelsespolitik bringes også til anvendelse i det af Sydafrika administrerede mandatområde Sydvestafrika, og det har vakt skuffelse, at Den internationale Domstol i Haag efter i mere